

Sygn. akt: IX GC 2058/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 kwietnia 2013 r. powódka – (...) S.A. w W. (dalej: (...) S.A.) wniosła o zasądzenie od pozwanej – (...) S.A. w W. kwoty 1.499,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż w dniu 20 kwietnia 2010 r. w wyniku uszkodzenia budynku przy ul. (...) w R. na prawidłowo jadący samochód marki F. (...) nr rej. (...) z gzymsu budynku spadły cegły. W wyniku uderzenia samochód uległ uszkodzeniu. Powódka wskazała, że na podstawie łączącej ją z poszkodowaną umowy ubezpieczenia autocasco wypłaciła jej odszkodowanie w kwocie 1.499,98 zł. Powódka podniosła, iż odpowiedzialność za szkodę ponosi (...) sp. z o.o. w R., która jest ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. (pozew k. 2-4)

W dniu 30 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. IX Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt IX GNc 4560/13. (nakaz zapłaty k. 37)

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała wykazanie przez powódkę przesłanek odpowiedzialności (...) sp. z o.o. w R.. Pozwana zakwestionowała tym samym roszczenie powódki zarówno co do zasady jak i wysokości. (sprzeciw k. 44-45)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2010 r. doszło do odłamania się kawałka cegły od budynku przy ul. (...) w R., która spadła na prawidłowo jadący samochód marki F. (...) o nr rej. (...) należący do G. J.. W wyniku powyższego samochód został uszkodzony. (notatka urzędowa k. 19, kosztorys k. 20, zeznania świadka G. J. sygn. I Cps 45/13 k. 28-29, zeznania świadka R. S. sygn. I Cps 45/13 k. 38, opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k.154, protokół k. 87)

Administratorem budynku przy ul. (...) w R. jest Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w R. (dalej także: (...) sp. z o.o.) (okoliczność bezsporna), które było objęte ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej przez (...) S.A. w W.. (polisa wraz z OWU k. 72-86).

Z budynku przy ul. (...) w R. już wcześniej jeszcze przed zdarzeniem spadały fragmenty muru. Mieszkańcy okolicy zawiadamiali o tym Straż Miejską, z prośbą o zabezpieczenie budynku. (zeznania świadka R. S. sygn. I Cps 45/13 k. 38).

W dniu 20 kwietnia 2010 r. G. J. zgłosiła szkodę do (...) S.A. z którą łączyła ją umowa ubezpieczenia AC. W wyniku uderzenia cegieł uszkodzeniu uległa pokrywa przednia, szyba przednia oraz przedni zderzak i pokrywa komory silnika pojazdu F. (...). W pojeździe należało wymienić szybę czołową, pokrywę komory silnika, uszczelkę szyby czołowej. Lakierowaniu podlegał zderzak P, pokrywa komory silnika oraz pas przedni. Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu z podatkiem VAT wynoszą 1.829,97 zł, zaś bez podatku VAT 1.499,98 zł. (opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k. 151-153, dokumentacja zdjęciowa k. 23-28, kosztorys – E.'s nr 2280 k. 20).

Wskutek postępowania likwidacyjnego (...) S.A. przyznała G. J. odszkodowanie w kwocie 1.499,98 zł netto. (kosztorys k. 20-21, analiza kosztów naprawy k. 22, potwierdzenie przelewu k. 29).

Pismem z dnia 18 października 2010 r. (...) S.A. na mocy 828 k.c. wezwała (...) S.A. do zapłaty na jej rzecz kwoty 1.499,98 zł stanowiącej regres z tytułu wypłaconego przez (...) S.A. odszkodowania w związku ze zdarzeniem z

dnia 20 kwietnia 2010 r. w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. (...) S.A. zagroziła, iż w przypadku niezapłacenia powyższej kwoty na podane konto we wskazanym terminie sprawa zostanie przekazana na drogę postępowania sądowego. Pismo to zostało doręczone (...) S.A. w dniu 25 października 2010 r. (wezwanie do zapłaty k. 30, potwierdzenie odbioru k. 31).

Pismem z dnia 20 grudnia 2010 r. (...) S.A. wystosowała do (...) S.A. kolejne wezwanie, w którym wezwała (...) S.A. do bezwzględnego dokonania zapłaty regresu w kwocie 1.499,98 zł z tytułu wypłaconego odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi z uwagi na upływ terminu określonego w pierwszym wezwaniu do zapłaty oraz przepisie art. 817 § 1 k.c. (...) S.A. ponownie zagroziła, iż w przypadku niezapłacenia powyższej kwoty na podane konto we wskazanym terminie sprawa zostanie przekazana na drogę postępowania sądowego. Pismo to zostało doręczone w dniu 22 grudnia 2010 r. (wezwanie przedprocesowe k. 32, potwierdzenie odbioru k. 33).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dopuszczonych jako dowód w sprawie powołanych wyżej odpisów dokumentów z akt sprawy oraz okoliczności bezspornych. Sąd swoje ustalenia oparł także na zeznaniach poszkodowanej G. J. oraz R. S., które należało uznać za w pełni wiarygodne. Przede wszystkim na wiarę zasługiwały przedstawione przez poszkodowaną okoliczności zdarzenia, a mianowicie fakt, iż w sytuacji kiedy poruszała się pojazdem prawidłowo po jezdni, w pobliżu budynku przy ul. (...) w R., odczuła uderzenie w samochód, zaś uderzenie to było spowodowane odłączeniem się cegieł od gzymsu tego budynku. Okoliczności te potwierdził także świadek R. S., który wskazał, że widział cegłówkę, która spadła z góry budynku na samochód. Świadek wskazał ponadto, że prowadzi sklep obok na ul. (...) i już wcześniej był świadkiem tego jak z budynku przy ul. (...) spadają fragmenty muru. Zeznania ww. świadków były spójne i logiczne, a przede wszystkim zgodne z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto, Sąd popiera pisemną opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego odnośnie ustalenia przyczyny uszkodzenia samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), a także uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Opinia biegłego jest rzeczowa, wszechstronna, skrupulatnie sporządzona i odnosi się do wszystkich istotnych dla niniejszej sprawy informacji, a wnioski w niej zawarte są logiczne i zgodne z zasadami zasad doświadczenia życiowego. Strony nie zakwestionowały wywodów opinii, ani wniosków w niej zawartych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną powództwa w niniejszej sprawie stanowił art. 518 § 1 pkt 4 k.c. w zw. z art. 828 § 1 k.c. Z powyższych przepisów ustawy wynika, iż ubezpieczyciel jako osoba trzecia z chwilą zapłaty odszkodowania nabywa z mocy prawa od ubezpieczonego spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty. Zachodzi tu wypadek wstąpienia podmiotu trzeciego w prawa zaspokojonego wierzyciela. W myśl wyżej przytoczonej regulacji roszczenie ubezpieczającego do sprawcy szkody przechodzi na ubezpieczyciela przez sam fakt zapłaty. Z tym momentem traci je ubezpieczający, a ubezpieczyciel nabywa wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty w rozumieniu art. 518 k.c., w stosunku do którego art. 828 k.c. jest przepisem szczególnym. Z chwilą zapłaty odszkodowania powódka wstąpiła w prawa zaspokojonego poszkodowanego, a więc przysługuje jej roszczenie do ubezpieczyciela osoby odpowiedzialnej za szkodę o jej naprawienie. Ponieważ przedmiotowa szkoda powstała w wyniku oderwania się części budowli, toteż podstawę prawną ewentualnej odpowiedzialności Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w R., a w konsekwencji jego ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej stanowi art. 434 k.c.

Zgodnie z powyższym przepisem, za szkodę wyrządzoną przez zawalenie się budowli lub oderwanie się jej części odpowiedzialny jest samoistny posiadacz budowli, chyba że zawalenie się budowli lub oderwanie się jej części nie wynikało ani z braku utrzymania budowli w należyтым stanie, ani z wady w budowie. Odpowiedzialność z art. 434 k.c. jest odpowiedzialnością na zasadzie ryzyka, od której samoistny posiadacz może uwolnić się wyłącznie poprzez wykazanie wymienionych w tym przepisie przesłanek egzoneracyjnych, a mianowicie że zawalenie się budowli lub oderwanie się jej części nie wynikało, ani z braku utrzymania budowli w należyтым stanie, ani wady w budowie. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2014 r., IV CSK 673/13, niepubl.) W związku z powyższym należy wskazać,

że w niniejszym procesie, stosownie do zasady rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c., obowiązkiem powódki było wykazanie, że do szkody doszło w wyniku oderwania się części budynku przy ul. (...) w R.. Samo zaś wykazanie przez powódkę tej okoliczności rodziło po stronie pozwanej odpowiedzialność za tę szkodę. Dopiero ewentualne wykazanie przez pozwaną, iż oderwanie się części budynku nie nastąpiło wskutek braku utrzymania go w należyтым stanie, czy też wskutek wady w jego budowie, mogłoby prowadzić do uwolnienia pozwanej od odpowiedzialności.

W ocenie Sądu powódka wykazała okoliczność, iż przedmiotowa szkoda w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) zostało spowodowana odłamaniem się cegieł z budynku przy ul. (...) w R.. Okoliczność ta wynika przede wszystkim z zeznań świadków G. J. oraz R. S.. Oboje zgodnie zeznali, że na ww. samochód spadły cegły z gzymsu budynku przy ul. (...) w R.. G. J. wskazała, że do zdarzenia doszło w momencie kiedy z minimalną prędkością zbliżała się do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...). Poszkodowana wskazała, że usłyszała trzask i coś zaczęło dziać się z jej samochodem. Poszkodowana po opuszczeniu pojazdu zorientowała się, że na pojazd spadły cegły z gzymsu budynku przy ul. (...), który stoi po tej stronie ulicy po której poszkodowana się poruszała. Okoliczność tę potwierdziły także zeznania świadka R. S., który wskazał, że słyszał uderzenie w pojazd poszkodowanej, a następnie zobaczył cegłówkę, która spadła z góry budynku na jej samochód. Świadek wskazał, że ma sklep tuż obok przedmiotowego budynku na ul. (...) i że już wcześniej przed zdarzeniem widział, że z budynku na ul. (...) spadają fragmenty muru. Również z notatki urzędowej Straży Miejskiej k. 19 wynika, iż z budynku przy ul. (...) w dniu 20 kwietnia spadły cegły a jedna z nich spadła na pojazd poszkodowanej. Powyższe potwierdził także w swojej pisemnej opinii biegły, który wskazał, że przyczyną powstania uszkodzeń nadwozia samochodu F. (...) o nr rej. (...) było nieoczekiwane uderzenie spadającą z budynku cegłą. W świetle powyższego należało uznać, iż powódka wykazała okoliczność, że szkoda w pojeździe została spowodowana oderwaniem się części budynku przy ul. (...) w R.. Tym samym spełniła swój procesowy obowiązek wynikający z art. 434 k.c. w zw. z art. 6 k.c. Powódka wykazała także zakres szkody oraz wysokość szkody. Wykazała także, że odszkodowanie w kwocie 1.499,98 zł, jakiego dochodzi w niniejszym procesie, mieści się w niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztach naprawy pojazdu. Powódka dołączyła do pozwu dokumentację związaną z kosztami naprawy uszkodzeń powstałych wskutek uderzenia odłamanej części budynku w pojazd poszkodowanej oraz wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Biegły w swojej pisemnej opinii, wykorzystując wiadomości specjalne, potwierdził, że koszt naprawy szkody w przedmiotowym pojeździe marki F. (...) wynosi 1.499,98 zł netto (1.829,97 zł brutto).

W sytuacji kiedy powódka wykazała swoje roszczenie, zarówno co do zasady jak i wysokości, jedyną możliwością uniknięcia odpowiedzialności przez pozwaną było wykazanie okoliczności wyłączających jej odpowiedzialność na zasadzie ryzyka z art. 434 k.c. Pozwana jednak żadnej z tych okoliczności nie wykazała. Pozwana ograniczyła się jedynie do załączenia wraz z pismem z dnia 9 lipca 2013 r. protokołu (...) sp. z o.o., w którym wskazano, że do uszkodzenia samochodu poszkodowanej doszło poprzez oderwanie się części budynku wskutek wstrząsu, który wystąpił w dniu zdarzenia o godzinie 11:50. Protokół ten jednak nie może stanowić wystarczającego dowodu na okoliczność, że oderwanie się części budynku nie nastąpiło wskutek braku utrzymania go w należyтым stanie, czy też wskutek wady w jego budowie. Po pierwsze, w ocenie Sądu, ustalenie czy do oderwania się części budowli nastąpiło na skutek wstrząsu wymaga wiadomości specjalnych, których Sąd nie posiada, tym samym mogłoby ono zostać poczynione wyłącznie na podstawie opinii biegłego sądowego. Dowód na taką okoliczność w przedmiotowej sprawie nie został przeprowadzony, albowiem w przedmiotowej sprawie wniosku odnośnie badania tej okoliczności przez biegłego nie było. W szczególności zaś wniosek o przeprowadzenie takiego dowodu na tę okoliczność powinna złożyć strona pozwana, gdyż to na niej, na podstawie art. 434 k.c., spoczywał ciężar udowodnienia wystąpienia przesłanek egzoneracyjnych. Po drugie należy wskazać, że nawet ewentualne wykazanie że oderwanie się części budynku nastąpiło wskutek wstrząsu, nie byłoby wystarczające dla uwolnienia się pozwanej od odpowiedzialności, gdyby okazało się, że wstrząs wywołał ww. skutki ze względu na to, że budowla nie była utrzymana w należyтым stanie. Jak natomiast wynika z zeznań świadka R. S. przedmiotowy przypadek oderwania się fragmentu budynku przy ul. (...) w R. nie był wyjątkową sytuacją, albowiem do odrywania się i spadania fragmentów muru ww. budowli dochodziło już wcześniej, przed zdarzeniem z którego wynikała przedmiotowa szkoda. Pozwana za pomocą samych twierdzeń odnośnie wstrząsu, który w jej ocenie doprowadził do oderwania się części budynku, nie zdołała wykazać, że nie jest odpowiedzialna za szkodę w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...). Tym samym roszczenie powódki należało uznać za w pełni uzasadnione.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.499,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 listopada 2010 r. do dnia zapłaty, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku. O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i art. 817 § 1 k.c.

W pkt 2 wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od pozwanej na rzecz powódki całość kosztów procesu, gdyż powódka wygrała sprawę w całości. Zwrot kosztów obejmuje łącznie kwotę 836,49 zł, na które składa się opłata od pozwu w wysokości 75 zł., 17 zł tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w kwocie 180 zł oraz wynagrodzenie biegłego w kwocie 564,49 zł.

W pkt 3 wyroku Sąd na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) zwrócił powódce nadpłacone należności na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 135,51 zł.